

מלחמה

התשובה הקומוניסטית: סטאלין היה איש שלום. הוא לא רצה במלחמה. אולם דחאק כקומוניסט טוב היה סטאלין חייב לשבצר את הקאפיטליזם האמריקאי, לשחרר את המוני הפועלים המדור-כאים מעבר לים. אנשי המערב השתעשעו באשליה כי הפצצה האטומית מנעה את ההתקפה. לרוסים לא היו, תחילה, פצצות כלל, וגם אחר-כך לא היו בידיהם אלא בכמויות זעומות. אולם סברה זו מוטעית מיסודה. במחשבה הצבאית הסור-בייטית (כמו הגרמנית) אין הפצצה תופסת מקום נרחב. הרר-סים מאמינים — כנראה בצדק — כי הפצצה אינה יכולה להכריע מלחמות, יכולה רק לגרום הרס. בגרמניה, ביפאן ובקוריאה נכשלו כל הנסיונות לנצח באמצעות פצצות. החייל הרגלי והטאנק הם הכובשים. הם היו בידי סטאלין. הוא לא ניצל אותם. מדוע ?

תותחים וגם חמאה

סטאלין היה אדם זהיר. הוא ידע שאין הוא יכול לנצח. חייליו וטאנקיו יכלו לכבוש את צרפת ואת ישראל, להגיע מצפון ומדרום עד למיצר גיברלטר. ואז הם היו עומדים

על כך המאזניים של המערב:

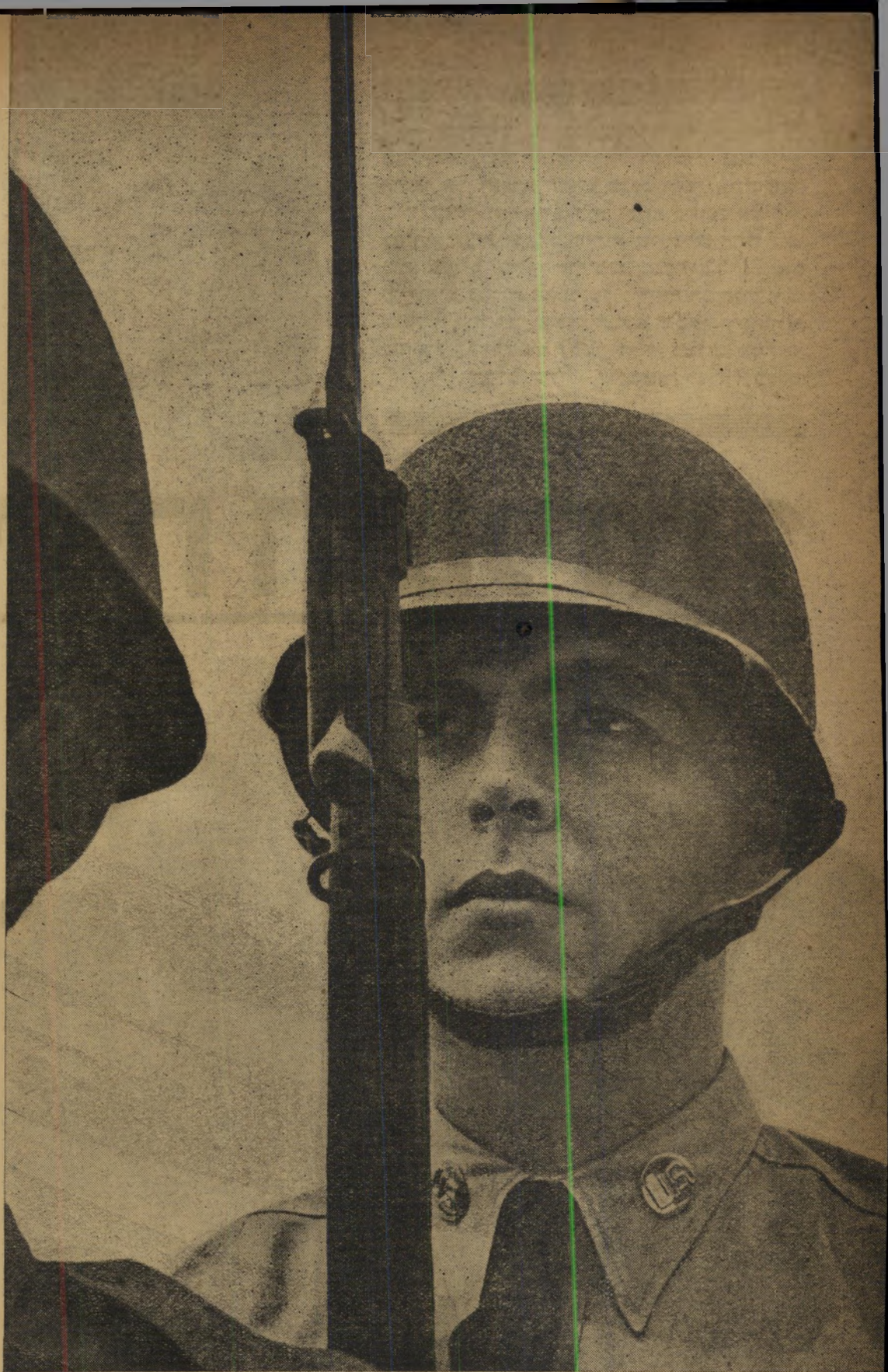
פחות מ-50 דיכויזות מוכנות לקרב. פוטנציאל גדול בלתי מנוצל. בחלק מזומד קרבות

חיליהאוויר הגדול ביותר לחסצי צה למרחק. שרשרת כפיסים עז למיזם מכביב לברית המועצות.

הצי הגדול ביותר בעולם, שודט כיום ומכטיח להשמיר את הי צוללות, לקשר בין החזיתות.

תעשייה העולה מי שניים על הייצור הסובייטי, ממשיכה להתפתח במהירות אדירה.

עושר תומרי המקיים את מדי בית העולם, מסוגל לתמוך כי משטרים זרים הקרובים לרוחו.

המכונה הצבאית האמריקאית למחרת התאבדותו של אדולף היטלר והתמוטטות קיסרות השמש העולה ביפאן.

הוגיהדעות של המאה ה-21 יתקשו להבין תופעה זו. זה עתה יצאה אמריקה מנצחת מן המלחמה הגדולה ביותר בתולדותיה. לעומתה התייצבה המנצחת השנייה, המכונה הצבאית האדירה של ברית המועצות. היה ברור לכל אדם הבקי בהיסטוריה שלא תתכן אהבה בין שני גופי-ענק אלה. לא היתה עוד דוגמה בתולדות העולם ששני שליטי עולם יוכלו לדור בכפיפה אחת מבלי שיוכרע סופית ידו של מי על העליונה. אשור ומצרים, פרס ויון, רומא וקרת-חדשה, ספרד ובריטניה, צרפת ורוסיה, למדו לקח היסטורי זה מתוך דפוס מגואלים בדם.

השלום יכול להתקיים זמנית גם בין שני גופי-ענק. אולם רק בתנאי אחד: שהכוחות ביניהם יהיו כה שקולים, עד כי שום צד אחד לא יוכל לקחת להכריע את השני.

האמריקאים, העם הגדול הצעיר ביותר בהיסטוריה, לא הקשיבו לקול הלחץ הזה. המלחמה נגמרה. מיליוני אמהות רצו לחבק את בניהן — בבגדים אורחים. מיליוני חיילים שוחררו במשיכת קולמוס אחת. בתי-החרושת, שייצרו את מפציצי הענק, עברו לייצור מצימים. ספינות-הקרב האדירות הוצאו מכלל שימוש. המדינה החזקה ביותר בעולם דמתה, חדשים אחדים אחרי הנצחון על היטלר, למעצמה ממדרגה שלישית או רביעית.

היתה זאת דוגמה קלאסית, כיצד הקריבו מנהיגי מעצמה גדולה את מעמדה הבינלאומי כדי למצוא חן בעיני הבוחר הקטן.

סטאלין לא כבש

השאלה הגדולה היא: מדוע לא ניצל סטאלין את הודמ-נות הזהב כדי לכבוש את העולם ?

יה קל להסביר את ההיסטוריה של 1953 במלים: "היה היה איש בשם דהייט אייזנהואר; הרוסים אהבו אותו מאד. הם שמחו מאד כשנבחר לנשיא ארצות-הברית. כאות הוקרה הגישו לו את שלום העולם על מגש של כסף..."

אין לדעת מהו טעמם האישי של גיאורגי מאלנקוב ולי-ברנסי בריה. אולם קשה להניח שהיו בוחרים באייזנהואר כחבר שלישי אידיאלי למשתה של וודקה.

כי זה הפרט המוזר ביותר בכל הפרשה: כל עוד ישב בראש ממשלת ארצות-הברית אדם שנטה לפשרות, שמפלגתו היתה המתקדמת משתי המפלגות האמריקאיות היריבות, לא עשו הרוסים כל ויתור. אולם ברגע שנבחר אדם שהושב על ידי ההמונים על כס הנשיאות מפני שהבטיח להיות קשה-עורף, בלתי-פשרני ומוכן לכל התמודדות, התרככה העמדה הסובייטית עד לבלי הכר.

האנשים שזכו לצלילי השלום היו דחאק מייצגי הקו הקיצוני ביותר בחיים הפוליטיים האמריקאיים, האנשים ש' לחמו מן הרגע הראשון במשטרו של מאו טסה-טונג בסין, שהתכחשו כמעט בגלוי להסכמים הסודיים בין סטאלין ורוו-בלט, שהסעירו את העולם בהבטחה "לשחרר את העמים המשועבדים מאחורי מסך הברזל".

הדבר נראה מוזר בעתון. הוא לא יראה מוזר בספרי ההיסטוריה צלולי-הדעת, מפוקחתי-החשבון ועניי הרגש.

האמהות רצו לחבק

העובדה האחת, שהטביעה את חותמה על כל אשר קרה בעולם מאפריל 1945 עד אפריל 1953, היתה כה כבירה עד שכמעט איש לא שם אליה את לבו. היתה זאת סרוק